

MOLNÁR LAJOS

Tengelyeden őrzöd a csendet

Mint a bűgőcsiga, tengelyeden őrzöd
a forgó csendet, nyálát húzod magad
után vagy tolod, így mondod tollba.
Papír mutatja a tükörképed. Az üveget
majd ezüstfoncsorral vonod be
1271-ben a velencei Muráno-ban,
mert akkor üvegműves leszel. Állsz
a tükör előtt, táncolnak a molekulák,
és azokban az atommagok, mint
a rumbatök, rázzák a kvarkokat.
Az atommag és az elektronok között
a semmi: légnemű és kék, elmerülsz
benne. Kapaszzkodnál a szavakban,
valami Igében, de azok elhalványulnak,
mint a fémtükrök. Egy régi tükör
vakfoltjában látod két szó között
az árnyékodat. Hallgatod a csöndet,
és újra felhúzód a bűgőcsigát.

Hogyan csomagolod bőröndbe magad?

Az orrodat csak szaglásra használtad,
és bőröd pórusain át vetted a levegőt.
Nem nyúztak meg, csak a legyek
örömeire kerítésen szárad a bőröd.
A helyén nem maradt más, csak nyílás.
Azon oly régóta átjár a levegő, hogy
már tegeződtek, szinte hozzád tartozik.
A tükörben nem látod magad, mert
az is te vagy. Nem vérzel, csak pipacsok
nyílnak benned, jó föld vagy, belülről
hallod a diófa lombjának susogását. Ha
fölszáll rólad egy gép, az kondenzcsíkot
húz a szemedben. Te vagy az egyetlen,
az egy. Ha majd vízre szállsz, hogyan
csomagolod bőröndbe magad?

